

Arne Weel-Filmen

Bag Københavns Kulisser

I »Bag Københavns Kulisser« møder De

IB SCHØNBERG

som Teaterdirektør QUINTUS PH. PETERSEN.

ARTHUR JENSEN

som Regissør MORTENSEN.

ARNE WHEEL

som Bankier MORGAN.

AASE MADSEN

som EVA LINDEMANN.

ELSE-MARIE

som Primadonnaen DIDO.

OLGA SVENDSEN

som Pensionatsværtinde.

CLARA ØSTØ

som Kordame.

SAMUEL BESEKOW

som Komponist.

SIGURD LANGBERG

som Brandmand.

HENRIK RECHENDORFF

som Journalist.

BRUNO TYRON

som Chauffør.

SIEGFRED JOHANSEN

som Tjener.

ERICA VOIGT

som Modehandlerinde.

KARL GOES

som Bilrepræsentant.

Er der mon noget, der kalder stærkere paa Livsglæden og det gode Humør i Mennesket, end Morgenbadet? Ja, det vil sige, ikke det Morgenbad, som det øsende Regnvejr bereder den vrede Modehandlerinde, der er paa Vej med en styg og efterhaanden lidt ældre Regning — men det lune, rislende Vand, som findes selv i Fru Svendsens Pensionat. Det synes den lille Teaterdame Eva Lindemann i hvert Tilfælde ikke, og det gør ikke det ringeste Indtryk paa hende, at Modehandlerindens Gang netop gælder hende. Skulde man ikke kunde klare saadan en Smule uforudset Modgang, var man ilde stillet — og Eva klarer den da ogsaa, til stor Fryd for den runde og glade Pensionatsværtinde. Og uden at skænke alle vrede Modehandlerinder en Tanke, sidder hun nogle Øjeblikke efter i en Bil paa Vej til Centralteatret, hvor hun danser i Koret. Men paa Vejen sker der et lille Uheld, og Evas Taxa kolliderer med en Privatvogn, der tilhører den rige Bankier Morgan. Og af dette iøvrigt ganske almindelige Uheld opstaar der uanede Komplikationer.

For det første forsinkes Eva saa meget, at hun kommer forsent til Prøven, hvilket resulterer i en øjeblikkelig Afsked — idet Teaterdirektør Quintus Ph. Petersen, der i Øjeblikket er i Forlegenhed for likvid Kapital, er lige i Afskedigelseshumøret, da han løber paa den unge Dame. Dernæst resulterer Privat-Chaufførens Besøg i sin Chefs Kontor i, at Bankieren intet faar at vide om den skete Kollision, hvilket derimod Direktør Quintus Ph. Petersen gør, da han aabner Politiets Tilsigelse til Eva, der skal møde som Vidne i Sagen. Men den gæve og lommetørre Quintus erfarer mere endnu — Politiet har taget fejl i Farten, og af Tilsigelsen fremgaar det, at Eva — en af hans, Quintus Ph. Petersens smaa Damer — har befundet sig i Bankier Morgans Privatbil, da Sammenstødet skete.

Helt normal synes Quintus til daglig ikke at være, det vil i hvert Fald den lille, nervøse Regissør Mortensen underskrive paa til enhver Tid, men saa meget kan Teaterdirektøren dog regne ud, at Evas Tilstedeværelse en tidlig Morgen i Morgans Privatvogn maa betyde... ja, det maa det, og det betyder igen, at han maa sikre sig den unge Dames Bevaagenhed for igennem denne at trænge ind til Bankierens Checkbog. Kan han faa Morgan til at sætte Penge i Teatret, er Situationen reddet — foreløbig! Længere er der jo nogle Teaterdirektører, der ikke tænker. Altsaa, ind igen med Eva — en Hovedrolle til hende, hvilket er saa meget lettere, som Centralteatrets Primadonna, den skønne Dido, utilfreds

med sin melodiose Rumba »I Riobamba der dances Rumba baade Dag og Nat...«, forlader Teatret i Vrede, hjulpet bravt paa Vej af Quintus og lille Mortensen. Naturligvis fortæller Quintus ikke Eva, *hvorfor* han pludselig synes, at hun har faaet en henrivende Stemme og et straalende Talent, men Sladderer og Nysgerrigheden arbejder — og det varer ikke længe, før hele Teatret ved, at Eva og den rige Bankier er mere end gode Venner, ja, det er ganske vist — og der er ingen Tvivl!... Ogsaa til den vrede Modehandlerinde naar Rygtet, og det resulterer i, at hun atter opsøger den unge Pige, men denne Gang for at overrække hende en kostbar Pels, en yndig Kjole og en henrivede Cape. Regningen kan hun jo altid sende til Morgan, hvilket hun ikke siger, men ganske roligt gør.

Og saa opdager Bankier Morgan pludselig, at der eksisterer en ung Dame ved Navn Eva Lindemann, som antages for at være hans Veninde. Han beslutter sig til at stifte personligt Bekendtskab med denne Dame, der ganske roligt lader sine Regninger sende til ham, og han opsøger hende paa Teatret. Men Eva forveksler ham med en Journalist Berg, der et Øjeblik forinden har anmodet hende om et Interview, og Morgan — ja, han synes hurtigt saa godt om den unge Dame, at han ikke nænner at navngive sig, men bliver i Rollen som Journalist Berg ved »Morgenbladet«. Han udspørger hende om Morgan, og Eva — som imidlertid har faaet Sandheden om sit Engagement at vide, og som paa en Venindes indtrængende Anmodning har besluttet at lade som intet og tage sin Chance i den nye Forestilling, fortæller løst og fast, ud fra en hurtigt arbejdende Fantasi. Og hun aftaler at mødes med »Journalisten« efter Prøven næste Dag. Der er lige ved at opstaa en lille Mistemning, da »Morgenbladet« bringer et Forlydende om Morgans Forhold til Teatret og Evas Overtagelse af Hovedrollen i den nye Forestilling, men de mørke Skyer glider dog atter til Side og giver Plads for Solen.

Og den skinner dejligt, lige til Quintus Ph. Petersen for at berolige sin Kreditorer, beslutter at ville træffe sammen med Morgan paa en Restaurant — saaledes at Rygterne i Bladene kan faa den Næring, der er nødvendig, for at han kan holde sit runde Hoved oven Vande. Modstridende maa Eva gaa ind paa at tilbringe Aftenen sammen med sin Direktør og — Morgan, og altsaa maa hun se at fremskaffe en Morgan. Hun kender jo overhovedet slet ikke den meget omtalte Ban-

kier — men hun kender Journalist Berg, og da Aftenen kommer, optræder denne som Bankieren.

Det falder ham saa meget lettere, som han jo er identisk med Morgan, og tidligere har hilst paa Teaterdirektøren under sit rette Navn.

Aftenen former sig meget animeret, og den resulterer i, at Morgan næste Dag indfinder sig paa Quintus Ph. Petersens Kontor og skriver en Check paa 50,000 danske, dejlige Kroner, som han vil sætte i Teatret. Nu er Thalia reddet og der findes intet lykkeligere Menneske under Solen, end Teaterdirektør Quintus o.s.v. Men denne Tilstand varer kun ved, til Premiøren om Aftenen skal løbe af Stabelen.

Pint af sin Samvittighed tilstaaer Eva overfor sin Direktør, at hun slet ikke kender Morgan, og at den Mand, der tidligere har præsenteret sig for Quintus som Bankieren og som optraadte under hans Navn den foregaaende Aften, er en Journalist Berg. Farvel du falske Check, ned i Papirkurven med dig! Goddag de Herrer Kriminalbetjente! Vil De venligst tage Dem af Journalist Berg fra »Morgenbladet«, der er her i Aften som Anmelder — han har skrevet Morgans Navn efter paa en Check. Til sin store Forbavselse maa den virkelige Journalist Berg følge med Kriminalbetjentene ind paa Quintus Ph. Petersens Kontor, hvorefter han uden ringeste Tegn paa Højagtelse atter faar Lov at gaa. Det er jo ikke ham... Han sidder jo deroppe, og Quintus udpeger Morgan for Betjentene oppe i den Loge, hvor han har Plads som Teatrets Financier. Men naturligvis kan Bankier Morgan hurtigt klare for sig, og Quintus Ph. Petersen forstaaer nu, at Morgan virkelig er — Morgan.

Kun Eva ved det endnu ikke — hun er kun lykkelig over, at Politiet ikke har taget *ham* med, saaledes at han kan tage *hende* med ud i sin Vogn efter Forestillingen. Men her gaar Sandheden snart op for hende... og det lille Hjerte banker af Lykke, medens Morgan kører bort med sin Elskede...

Derimod banker Quintus Ph. Petersens Hjerte af alt andet — da han opdager, at Papirkurven, ved hvilken han tog en hjertelig Afsked med Morgans Check, er tomt og Check'en forsvundet — men selv om det et Øjeblik ser meget sort ud for den elskelige Teaterdirektør, saa opdager ogsaa han, at ovenover Skyerne er Himlen altid blaa — eller rettere sagt, at der selv i en Kulkælder kan findes saa store Værdier, at et Teater kan reddes!...

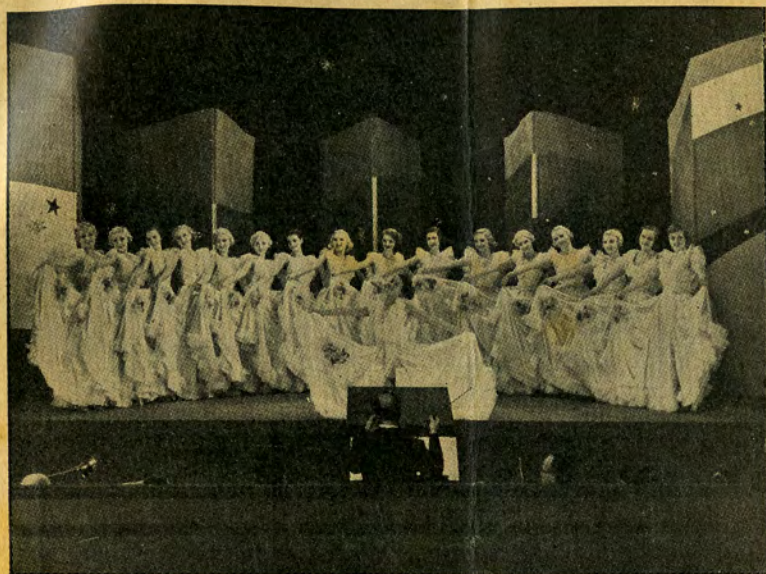
HELE BYENS SANG

Hele Byens Sang
 klinger Dagen lang
 fuld af Motorlarm og Sporvognsklemt og Klokker;
 men ved Nattetid
 efter Dagens Slid
 fyldes Sindet af en stille Harmoni.
 Og ved Gry, naar Dagen begynder,
 gaar vi hjem, mens sagte vi nynner:
 Hele Byens Sang
 med den glade Klang,
 Døgnets evigunge Melodi.

Musik: Erik Fiehn.

Tekst: Carl Viggo Meincke.

JEG KASTER MIN LYSE KJOLE

Jeg kaster min lyse Kjole,
 naar Stjernerne titter herind.
 Du spiller en Barcarole
 derude i Fuldmaanens Skin.
 Du ved, du paa mig kan stole.
 Vi mødes en Nat i Maj —!
 Og hver Gang jeg kaster min Kjole,
 saa tænker jeg kun paa dig.

Musik: Erik Fiehn.

Tekst: Carl Viggo Meincke.

